

TIFFANY REISZOVÁ

SIRÉNA

ROZENÍ HŘÍŠNÍCI

TIFFANY REISZOVÁ

SIRÉNA

ROZENÍ HŘÍŠNÍCI

KNIHA PRVNÍ

Roky ve znamení rubínu

Původní název: The Siren
Copyright © 2012 by Tiffany Reisz
Published by Harlequin Books S.A.
Překlad: Miroslav Gruber
Redakce: Hana Králová
Vydavatel: Vydavatelstvo Zelený Kocúr s. r. o.
Webová stránka: www.zelenykocur.sk
Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Keke
Foto na obálce: shutterstock

ISBN 978-80-89761-37-1
EAN 9788089761371

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována žádnou formou, elektronickým, optickým, audio, mechanickým či jiným způsobem, včetně systémů na ukládání a vyhledávání informací, bez písemného souhlasu vydavatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

© 2012 by Tiffany Reisz
Czech edition © Vydavatelstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín,
Slovensko, 2019
Translation © 2018 by Miroslav Gruber

Věnováno Jasonu Isaacsovi, jinak též známému coby
„nejpohlednější muž na světě“. Děkuji Ti, že jsi mi byl
Zachariášem i múzou.

Věnováno Alysse Palmerové – i kdyby mé knihy četly jen
Tvé oči, psala bych pro ně.

A dále věnováno B.

.....

Nic jako londýnská mlha neexistuje a nikdy neexistovalo. Londýnská mlha, to byla jen legenda. Ve skutečnosti byla londýnská mlha vždycky smog a na vrcholu průmyslové revoluce zabil tisícovky lidí, když městu svíral hrdlo svýma jedovatýma rukama. Zach Easton věděl, že v redakci nakladatelství Royal House Publishing je znám právě pod přezdívkou Londýnská mlha, vymyslel ji kolega, kterému se nelíbilo jeho odtažitě chování. Zachovi se ta přezdívka moc nezamlouvala, stejně jako neměl v lásce redaktora, který ji vymyslel. Dneska byl však rozhodnut, že jí dostojí.

A věděl, že se mu to podaří. Šéfredaktora Johna-Paula Bonnera zastihl v tvrdé práci ještě dlouho po pracovní době v sedm večer. Seděl na zemi ve své kanceláři, kolem sebe stohy rukopisů jako miniaturní Stonehenge.

Zach se zastavil ve dveřích a opřel se o zárubeň. Shlížel dolů na svého nadřízeného, aniž by prohodil slovo. Nemusel J. P. říkat, proč tu je. Oba to věděli.

„Smrt mi přináší londýnská mlha,“ prohodil od země J. P., zatímco se probíral dalšími štosy knih. „Poetický způsob, jak zemřít. Předpokládám, že jste mě přišel zabít.“

J. P. bylo čtyřiašedesát a se svým šedivým vousem a brýlemi vypadal jako ztělesnění literatury. Zach s ním obvykle hrával slovní hry, ale dneska neměl na žádnou zábavu náladu.

„Jo.“

„Jo?“ opakoval J. P. „Prostě jen jo? No, nakonec se říká, že stručnost je sestra talentu. Pomozte starému muži vstát, Eastone. Jestli mám umřít, tak ať je to vestoje.“

Zach s povzdechem vstoupil do kanceláře, ohnul se a pomohl J. P. na nohy. Ten ho vděčně poklepal po rameni a sesunul se do křesla za stolem.

„Stejně jsem mrtvej chlap. Nemůžu najít ty zatracený obtahy *Hamleta* pro Johna Warrena. Měl jsem to mít včera v poště. Ale štěstí je dobré zdraví a špatná paměť a já jsem šťastný, velmi šťastný člověk.“

Zach si J. P. na chvíli prohlížel a v duchu ho proklínal za to, že je tak milý. Svého šéfa měl rád, o to byl tenhle rozhovor nepřijemnější. Přešel k jeho knihovně a přejel rukou po jejím horním okraji. Dobře znal zvyk J. P. dávat důležité papíry tam, kam na ně vůbec nemohl dosáhnout. Našel rukopis a stáhl ho dolů. Pak složku hodil J. P. na stůl a s pobavením přihlížel, jak se zdvihl malý obláček prachu.

„Bůh vám požehnej,“ děkoval mu s kašláním J. P. A ruku si tiskl na srdce. „Zachránil jste mi život.“

„A teď budu ten, kdo vás zabije.“

J. P. Si Zacha upřeně prohlížel a ukázal na židli naproti stolu. Zach se zdráhavě posadil a přitáhl si kolem těla šedivý kabát jako brnění.

„Eastone, podívejte,“ spustil J. P., ale dál ho Zach nepustil.

„Nora Sutherlinová?“ Zach jméno vyslovil s tím největším odporem, jaký dokázal vyjádřit, což v tomhle konkrétním okamžiku bylo docela dost. „Si děláte srandu, ne?“

„Ano, Nora *Sutherlandinová*. Přemýšlel jsem o tom, díval jsem se na odhady prodeje. Myslím, že bychom s ní měli uzavřít smlouvu. A chci, abyste s ní dělal vy.“

„Nic takového rozhodně dělat nebudu. Vždyť je to pornografie.“

„Není to pornografie,“ oponoval mu J. P. A upřel na něj pohled přes obroučky svých brýlí. „Je to erotická literatura. Velmi dobrá erotická literatura.“

„Netušil jsem, že něco takového existuje.“

„Dvě slova – Anaïs Ninová.“

„Další dvě slova – Booker Prize.“

J. P. hlasitě vydechl a opřel se v křesle.

„Eastone, dobře vím, co jste dokázal. Jste jeden z nejvýraznějších talentů v naší branži. Kdybyste nebyl, neplatil bych za to, abych vás přetáhl sem do New Yorku. Ano, vždyť vaši autoři vyhrávali Booker Prize.“

„A taky Whitbreadovy ceny, Stříbrné dýky za nejlepší detektivky.“

„A poslední knížka *Sutherlandinové* měla lepší prodeje než všichni vaši držitelé Whitbreadů nebo Stříbrných dýk dohromady. Jsme v recesi, jestli jste si nevšiml. Knihy jsou luxus. Člověk se jich nenají, tak je teď nikdo nekupuje.“

„Takže řešením je Nora *Sutherlandinová*, jo?“ zaútočil na něj Zach.

J. P. Se široce usmál. „Janie *Burkeová* označila v *Timesech* její poslední knihu za ‚lahůdkovou‘.“

Zach jen zavrtěl hlavou a zhnuseně vzhlédl ke stropu.

„Přinejlepším je to taková holka z ulice,“ prohlásil Zach. „Myslí kanálem, její knihy jsou kanál. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby její bývalý nakladatel sídlil v kanále.“

„Možná je to holka z ulice, ale teď je naše. Tedy vlastně vaše.“

„Poslyšte, tohle není žádná *My Fair Lady*. Já nejsem profesor Henry Higgins a ona rozhodně není Eliza Doolittleová.“

„Ať je kdokoli, rozhodně to je zatraceně dobrá spisovatelka. A vy byste to věděl, kdybyste se obtěžoval přečíst aspoň jednu její knížku.“

„Kvůli týhle práci jsem se odstěhoval z Anglie,“ připomněl mu Zach. „Odešel jsem od jednoho z nejrespektovanějších nakladatelství v Evropě, protože jsem chtěl pracovat s nejlepšími americkými autory.“

„Je mladá a je to Američanka.“

„Neopustil jsem Anglii, svůj život...“ tady se Zach zarazil, než stačil říct „a svou ženu“. Ostatně byla to právě ona, kdo ho opustil.

„Tahle kniha má opravdový potenciál. Nabídla ji nám, protože chce udělat změnu.“

„Tak jí dejte dobrou smlouvu, jestli chce změnu. Ale já za šest týdnů odlítám do L. A. Nemůžu uvěřit, že chcete, abych všechno nechal ležet a posledních šest týdnů věnoval Noře Sutherlinové. Ani náhodou.“

„Viděl jsem vaši poštu, Eastone. Nemáte toho teď tolik, abyste nemohl pracovat se Sutherlinovou a zároveň dokončit práci tady. Neříkejte mi, že nemáte čas, když oba víme, že se vám prostě nechce.“

„Dobře. Nemám čas ani chuť redigovat nějakou erotickou literaturu, dokonce ani dobrou erotickou literaturu, pokud něco takového vůbec existuje. A nejsem tu jediný redaktor. Dejte to Thomasu Finleyovi,“ upozornil Zach na svého nejmíň oblíbeného spolupracovníka, toho, od něhož dostal svou přezdívku. „Anebo klidně Angie Clarkové.“

„Finleyovi? Tomu šampónovi? Pokoušel by se ji sbalit a ona by ho sežrala zaživa. Kdyby mu člověk jednu vrazil, ani by nevěděl, jak mu má téct krev.“

Zach se skoro souhlasně rozesmál, ale vzápětí si uvědomil, že se s J. P. Vlastně hádá.

„No a co Angie Clarková?“

„Ta toho teď má hodně. Navíc...“

„Navíc co?“ vyštěkl Zach.

„Clarková se jí bojí.“

„Nemůžu říct, že bych jí to vyčítal,“ přitakal Zach. „Slyšel jsem, že dospělý chlapi si její jméno na večírcích říkají šeptem. Prý se k první nakladatelský smlouvě dostala přes postel.“

„Tyhle řeči jsem taky slyšel. Rozhodně se přes postel nedostala k téhle. Bohužel,“ utrousil J. P. S hravým úsměvem.

„Na blogu Rachel Bellové jsem četl, že z domu nikdy nevychází v jiné barvě než červené. Taky tam píše, že jako sekretářku zaměstnává nějakýho šestnáctiletýho kluka.“

J. P. Se jen usmál: „Prý místo ‚sekretář‘ říká ‚stážista‘.“

Zach se skoro zadusil vlastní frustrací. Už byl na odchodu z práce, dokonce měl na sobě kabát, když mu nějaký démon v hlavě našeptal, ať se ještě jednou dojde podívat na pracovní e-mail. Měl v něm zprávu od J. P., že uvažuje o tom podepsat smlouvu s autorkou erotické prózy Norou Sutherlinovou a na podzim vydat její poslední knihu. A protože Zach toho před odletem do L. A. Za několik týdnů nemá zas tolik na práci, tak...“

„Potřebuju, abyste to pro mě udělal. Vy a nikdo jinej,“ naléhal J. P.

„Jak to, že já jsem jedinej, kdo ji zvládne?“

„Zvládne?“ J. P. ta slova doslova vyprskl, než začal znovu mluvit vážně. „Hele – Noru Sutherlinovou nikdo nezvládne. Ne, vy jste jen jediný člověk, kterýho mám, co s ní dokáže udržet tempo. Eastone... Zachu. Poslouchejte mě, prosím.“

Zach polkl a přistoupil na okamžik příměří. Nestávalo se často, že John-Paul Bonner někoho oslovil křestním jménem.

„Píše romance, J. P.,” pronesl Zach potichu. „A já romance nesnáším.“

J. P. mu věnoval soucitný pohled.

„Vím, že v uplynulém roce jste si prošel peklem. Potkal jsem vaši Grace, pamatujete? Vím, o co jste přišel. Ale Sutherlinová... je dobrá. Potřebujeme ji.“

Zach se pomalu hluboce nadechl.

„Už podepsala smlouvu?“ zeptal se.

„Ne, stále doladujeme podmínky.“

„A existuje nějaká ústní dohoda?“

J. P. po něm hodil zkoumavý pohled: „Ještě ne. Řekl jsem jí, že to musíme všechno propočítat a pak se jí ozveme, ale přikláníme se k tomu, že ji podepišeme. Proč?“

„Promluvím si s ní.“

„To je slibný začátek.“

„A přečtu si rukopis. Pokud budu přesvědčen, že tu je nějaká šance, že z té knihy může – můžeme – udělat něco slušného, tak jí těch svých posledních šest týdnů věnuju. Ale ta kniha nepůjde do tisku, dokud tomu nedám imprimatur.“

J. P. Se pohledem zabořil do Zacha. Ten odmítl mrknout nebo uhnout pohledem. Byl navyklý, že u všech svých knih má poslední slovo, a téhle své moci se nehodlal vzdát, rozhodně ne ve prospěch J. P. nebo Nory Sutherlinové, vlastně nikoho.

„Eastone, jeden titul typu Dana Browna prodá za měsíc tolik co celá sekce poezie v knihkupectví za pět let. Sutherlinové ‚pornografie‘, jak tomu říkáte, by mohla zaplatit za spoustu poezie, kterou tady vydáváme.“

„Chci mít tu smlouvu v ruce, J. P. , jinak se s ní ani ne setkám.“

J. P. Se opřel v křesle a hlasitě vydechl nosem.

„Dobře, je vaše. Bydlí v takovém útulném domku v Connecticutu. Můžete jet vlakem nebo si vezměte moje auto, je mi to jedno. Říkala, že v pondělí bude doma.“

„Tak dobře,“ souhlasil Zach a věděl, že teď je zachráněn. Když na něj přišla nálada, dokázal autorovi či autorce nemilosrdně vyčíst chyby jejich práce. Velcí spisovatelé kritiku při-

jímali, zatímco pisálci se s tím nedokázali vyrovnat. Když na ni bude dostatečně tvrdý, ještě bude prosit, aby dostala jiného redaktora.

Spor dospěl do slepé uličky. Zach se unaveně zvedl ze židle a shrbený, s rozbolavělými rameny zamířil ke dveřím.

Než stihl opustit místnost, zastavilo ho slabé zakašlání. J. P. Se mu nedíval do očí, jen přešel rukou po první stránce obta-hů *Hamleta* ležících před ním na stole.

„Až tahle kniha vyjde, měl byste si ji přečíst,“ doporučoval mu a poklepal na stránku. „Úchvatné zkoumání Hamletova předstíraného šílenství – „Blázním pouze severovýchodním směrem...“

„Když fouká víte od jihu, rozeznám vola od kola,“ dokončil Zach známý citát.

„Sutherlandová je stejně šílená jako Hamlet. Nesmíte věřit všemu, co jste o ní slyšel. Tahle dáma taky pozná kola od vola.“

„Dáma?“

J. P. Zavřel knihu a na urážku nereagoval. Zach se znovu otočil k odchodu.

„Víte, Eastone, jste stále mladý a pro své vlastní dobro příliš pohledný. Měl byste to někdy vyzkoušet.“

„Co? Šílenství?“ ptal se Zach a hlavou pokynul ke knize.

„Ne. Štěstí.“

„Štěstí?“ usmál se zahořkle Zach. „Mám obavu, že na to mám příliš dobrou paměť.“

Zach se vrátil do své kanceláře. Jeho asistentka Mary mu nechala rukopis Sutherlandové na stole, společně se složkou.

Zach složku otevřel a letmo se podíval na její životopis. Bylo jí třiatřicet, takže byla zhruba o deset let mladší než on. První kniha jí vyšla v devětatdvaceti. Od té doby vydala pět titulů: druhá kniha, pojmenovaná *Červená*, způsobila senzaci – hodně se prodávala, hodně se o ní psalo. Zach si pozorně prohlížel čísla ve složce a už mu bylo jasné, proč o ni J. P. měl

takový zájem. S každým dalším titulem se prodeje zdvojnásobily. Zach si vybavil to málo, co věděl o autorech erotické literatury. V těchto dnech byla erotica jediným segmentem knižního trhu, který rostl. Ale u knih by přece nemělo jít o peníze. Na prvním místě by mělo být umění.

Zach hodil životopis i odhad tržeb do koše. Svou filosofii přejal od Nových kritiků – jde jen o knihu. Autor, trh, dokonce ani čtenář nehrají roli... kniha se posuzuje jen podle ní samotné. Mělo by mu být úplně jedno, že soukromý život Nory Sutherlinové je údajně stejně žhavý jako její próza. Záleží jen na jejích knihách. A on od té knihy nečekal nic moc.

Rukopis si podezíravě prohlédl. Mary věděla, že knihy rád čte vytištěné a svázané. Ale teď si určitě užila zábavy, když mu tenhle rukopis připravovala. Přes šarlatovou obálku svítil titul vyvedený v gotickém písmu: *Cena útěchy*. Redaktoři téměř vždy měnili titul knihy, nicméně v tomto případě musel uznat, že na erotický román je to zajímavá volba. Otevřel rukopis a přečetl si první větu: „Nechci tenhle příběh psát o nic víc, než ho vy chcete číst.“

Zarazil se ve čtení a cítil, že mu za ramenem našeptává co-si starého a důvěrně známého. Pocit zaplašil a přečetl si větu znovu. Pak další a pak zase další...

2

.....

V některých dnech Zach svou práci nenáviděl. Samotné redigování měl rád, vzít si román, který nemá ambice na to stát se mistrovským dílem, a udělat z něj skvělou knihu. Nesnášel politikaření, dohadování se o rozpočet, bylo mu proti mysli, když musel odmítnout vynikajícího, slušně prodávajícího autora, aby udělal místo nějakému pisálkovi bestsellerů... a teď se táhne do Connecticutu, aby se sešel s nějakou šílenou spisovatelkou, jíž se tím či oním způsobem podařilo přesvědčit jednoho z nejrespektovanějších mužů v nakladatelské branži, že zasluhuje jednoho z nejlepších redaktorů prózy. Ano, někdy svou práci nenáviděl. Dnes měl velmi určitý pocit, že mu jeho práce nenávist vrátí.

Vůz, který patří J. P., zaparkoval před poměrně malebným patrovým domkem v tudorovském stylu na poklidném předměstí. Zkontroloval adresu, navigaci a upřeně pohlédl na domek. Tady že žije Nora Sutherlinová, ta slavná autorka erotických románů, které jsou stejně často zakazovány jako překládány? Zach si v takovém domě dokázal představit vlastní babičku, jak nutí malým dětem čaj a sušenky.

S těžkým povzdychnutím přešel ke vstupním dveřím a zazvonil. Krátce nato zaslechl blížící se kroky – těžké, mužské kroky. Zach si dopřál té radosti a na okamžik si představil, že *Nora Sutherlandová* by mohl být pseudonym nějakého obézního chlápka mezi padesátkou a šedesátkou.

Dveře skutečně přišel otevřít muž. Ne, vlastně ne muž – chlapec. Chlapec, který na sobě neměl nic než kostkované kalhoty od pyžama a na krku svazek konopných náhrdelníků, na jednom z nich se pohupoval malý stříbrný křížek. Chlapec stál na prahu před Zachem a ospale si ho prohlížel.

„Devatenáct,“ prohodil s přízvukem, v němž Zach okamžitě rozpoznal americký Jih. „Ne šestnáct. Každému říká, že je mi šestnáct, jen aby to vypadalo.“

„Aby to vypadalo?“ zeptal se Zach, omráčený skutečností, že řeči o šestnáctiletém stážistovi se ukázaly jako pravdivé.

Chlapec pokrčil opálenými rameny. „Takhle to říká. Wesley Railey. Ale říkejte mi jen Wes.“

„Zachary Easton. Přijel jsem na schůzku s vaší... zaměstnavatelkou?“

Chlapec, Wesley, se zasmál a klukovsky ladným pohybem si odhrnul z hnědých očí pramen blondatých vlasů.

„Moje *zaměstnavatelka* je tamhle,“ ukázal a aby to vyznělo komicky, zdůraznil jižanský přízvuk. Zach vstoupil do domu, který mu přišel útulný a zabydlený, přečpaný nábytkem a plných knihovniček. „Líbí se mi váš přízvuk. Vy jste Brit?“

„Posledních deset let jsem žil v Londýně. Ale vy podle přízvuku taky nebudete místní.“

„Kentucky. Ale máma pochází z Georgie a od ní jsem pochytil tuhle hrůzu. Snažím se toho zbavit, ale Nora o tom nechce ani slyšet. Je na přízvuky vysazená.“

„To nevěstí nic dobrého,“ utrousil Zach, zatímco Wesley si z hromádky vyžehleného prádla vzal bílé tričko do věc-

ka a oblékl si ho. Zachovi neušla chlapcova útlá, leč svalnatá postava a na okamžik zauvažoval, proč se Nora Sutherlandová vlastně obtěžovala vymýšlet tu zástěrku se stážistou. Pravda, devatenáctiletý milenec v případě třiatřicetileté ženy nepůsobí úplně nejlíp, ale nic nezákonného to rozhodně není.

Wesley ho vedl přes zkrácenou chodbu. Bez zaklepání otevřel dveře.

„Nor, je tu pan Easton.“

Zach vešel dovnitř a když poprvé spatřil skandály opředanou Noru Sutherlandovou, překvapením zamrkal.

Z toho, co o ní slyšel, čekal nějakou amazonku v červené kůži s bičíkem v ruce. Namísto toho narazil na drobnou krásku s vlnitými černými vlasy, volně svázanými na šíji. Po červené ani známky. Na sobě měla pánské pyžamo, modré se vzorem žlutých kachniček.

Nohy měla položené na stole, klávesnici v klíně. Hbitými prsty rychle psala, neodpovídala a na pohled jim nabízela jen svůj okouzlující profil.

„Noro?“ připomněl se Wesley.

„Dám sto dolarů tomu, kdo mi dá dobré synonymum pro substantivum výpad.“

I když ho štval její kavalírský postoj a nevídaná atraktivita, Zach si nedokázal pomoci a začal v hlavě listovat svým slovníkem synonym.

„Vrh, nápor, útok, úder, hák,“ vychrlil ze sebe slova.

„*Jeho pomalý hák ji poslal...*“ četla z displeje. „To zní jako komentář z boxerského zápasu. Sakra, proč neexistují pro tohle slovo žádná dobrá synonyma. Vždyť na tom závisí moje existence, i když...“ odložila klávesnici a vůbec poprvé se na něj podívala. „Miluju chlapy, co mají širokou slovní zásobu.“

Zachovi ztuhla páteř, když se na něj usmála. Takhle zvláštním způsobem krásnou ženu neviděl léta. Vstala a bosa přešla k němu.

„Slečno Sutherlandová,“ uchopil Zach podávanou ruku. „Těší mě.“

Na základě její postavy očekával slabé podání ruky. Ale ona mu sevřela dlaň překvapivě silnými prsty.

„Úžasný přízvuk,“ ocenila ho. „Nic z Liverpoolu v něm nezůstalo.“

„Vidím, že jste si o mě zjistila informace,“ odpověděl Zach, znepokojen, že toho o něm ví víc, než on ví o ní. Teď litoval, že její životopis hodil do koše. „Ale ne každý v Liverpoolu mluví jako mladý Paul McCartney.“

„Škoda,“ utrousila a její hlas teď přešel v šepot, zatímco na něj dál upírala pohled. „To je velká škoda.“

Zach se přinutil vůbec poprvé pohlédnout jí do očí a vzápětí toho litoval. Na první pohled její oči vypadaly tmavě zelené, ale pak mrkla a ony se změnilly v tmavou čern, tak černou, že si ani nemohly pamatovat, že před okamžikem byly zelené. Uvědomoval si, že se mu dívá jen na obličej, přesto měl pocit, jako by ho její pronikavý pohled svlékal, ba co víc, pronikal hluboko do jeho těla a trhal je ve dvě. Prokoukla ho. On to věděl a cítil, že i ona to ví.

Ve snaze získat kontrolu nad situací Zach stáhl ruku.

„Slečno Sutherlandová...“

„Dobře, práce,“ řekla a vrátila se ke svému stolu. Zach se rozhlédl po pracovně a viděl ještě více knih než v obýváku: knihy a zápisníky, stohy papírů a kartotéky z tmavého dřeva.

„Jednu rychlou otázku, pane Eastone,“ prohodila, když se zabořila do křesla. „Nestydíte se náhodou za to, že jste Žid?“

„Promiňte?“ ozval se Zach, který si úplně nebyl jist, že ji dobře slyšel.

„Noro, nech toho,“ napomínal ji Wesley.

„Jen jsem byla zvědavá,“ máchla rukou. „Píšete se Zachary, ale ve skutečnosti se jmenujete Zechariah, což je anglická verze jména hebrejského proroka. Proč jste si to jméno změnil?“

Ta otázka byla tak osobní, jí do toho vůbec nic nebylo, takže Zachary nemohl uvěřit sám sobě, že se rozhodl na ni odpovědět.

„Zachu nebo Zachary mi říkali od narození. Že se oficiálně jmenuji Zechariah, si uvědomím jen při vyplňování formálních dokumentů,“ odpověděl Zach klidně a vyrovnaně. Bylo mu jasné, že tady může vyhrát jen tehdy, bude-li klidný a vyrovnaný a jí se nepodaří vyvést ho z míry, po čemž evidentně toužila. „A jediné, za co se stydím, je tento náhlý propad v mé kariéře.“

Čekal, že se ošije nebo se s ním bude hádat. Ona se místo toho jen zasmála.

„Těžko vám to mohu vyčítat. Posadte se a hezky mi o tom vyprávějte.“

Zach si opatrně sedl do omšelého kašmírového křesla proti jejímu stolu. Chtěl si přehodit nohu přes nohu, ale uprostřed pohybu se zarazil, neboť chodidlem narazil do neobvykle dlouhé cestovní tašky položené na podlaze. Jeho sluchu neušlo zřetelné cinknutí kovu narážejícího na kov.

„Musím na hodinu,“ prohlásil Wesley zoufalým hlasem. „Je to v pořádku?“

„Ale, prosím tě, pochybuji, že mě pan Easton ohne přes stůl a zmocní se mě, sotva se za tebou zavřou dveře,“ uklidňovala ho a přitom pomrkávala po Zachovi. „Bohužel.“

Ta slova a mrknutí vnutila Zachovi do mysli představu, že by právě tohle mohl udělat. Zaplašil ji hned, jakmile mu ji vsugerovala.

Wesley zavrtěl hlavou v pobaveném znechucení.

„Pane Eastone, hodně štěstí,“ prohodil, když se otáčel k Zachovi.

„Jen nehrajte zaujatého a ona se nakonec uklidní.“

„Zaujatého?“ opakoval po něm Zach. „To by neměl být problém.“

Zach čekal, až oběma jeho slova dojdou. Viděl, že Wesley svrástil čelo, ona ho ale dál pozorovala zpod svých černých řas.

„Ach...“ skoro zavrňela. „Mně už se líbí teď.“

„Bůh s námi,“ pronesl Wesley a s těmito slovy odešel. Zach vrhl pohled po jeho vzdalující se postavě. Nebyl si jist, že chce zůstat s touto ženou o samotě.

„Váš syn?“ zeptal se po jeho odchodu.

„Stážista. Tedy svého druhu. A taky vaří, takže je vlastně spíše takové faktótum. Stážista? Faktótum?“

„Děvče pro všechno,“ doplnil hbitě Zach a opět využil své rozsáhlé slovní zásoby. „A docela dobře vyceповané, jak vidím.“

„Vyceповaný? Wesley? Ne, ten je příšerně vychovaný. Ani ho nemůžu naučit, aby mě šukal. Ale asi jste se sem netáhl takovou cestu z města, abyste si se mnou povídal o mém stážistovi, jakkoli je rozkošný.“

„Ne, to máte pravdu,“ přitakal Zach a odmlčel se. Vyčkával a sledoval Noru Sutherlinovou, která se opřela v křesle a upřeně ho pozorovala.

„Takže...“ začala. „Můžu říct, že se vám nelíbím. Což aspoň dokazuje, že máte dobrý vkus na ženy. A taky to ukazuje, že jste o mně slyšel. Jsem to, co jste čekal?“

Zach na ni okamžik zíral. Tři poslední spisovatelé, s nimiž pracoval, byli muži těsně před šedesátkou. Žádného z nich neviděl v pyžamu. A nikdy v životě nepracoval s autorkou, která by byla tak svůdná jako Nora Sutherlinová.

„Jste menší.“

„Díky bohu za vysoké podpatky, co? Takže jak zní verdikt? J. P. říkal, že vám dá nad knihou i mnou totální kontrolu. Už je to dlouho, co jsem se nechala sekýrovat od nějakého chlapa. A docela mi to schází.“

„Verdikt zní: dosud nerozhodnuto.“

„Takže porota se neshodla. Asi by měl být nařízen nový proces.“

„Jste velmi chytrá.“

„A vy velice pohledný.“

Zach si poposedl. Nebyl zvyklý na to, že s ním jeho autorky flirtují. Na druhou stranu ona taky není jeho autorka.

„To nebyl kompliment. Chytrost je poslední útočiště amatéra. Já v knihách hledám hloubku, vášeň, něco podstatného.“

„Vášeň, tu já mám.“

„Ale vášeň není totéž co sex. Přiznávám, že vaše kniha byla zajímavá a ne zcela bez hodnoty. V jednom okamžiku jsem dokonce uprostřed všech těch těl vycítil srdce.“

„Slyším v tom jakési ‚ale‘.“

„Ale to srdce bilo velmi jemně. Pacient mohl být v terminálním stádiu.“

Pohlédla na něj a rychle pohled stočila jinam. Zach ten pohled znal – znamenal porážku. Vystrašil ji, jak si plánoval. Jen mu bylo divné, že z toho nepocituje žádnou radost.“

„Terminální...“ Znovu se k němu obrátila tváří v tvář. V jejích očích teď zářil úplně nový pohled. „Jsou skoro Velikonoce – doba Vzkříšení.“

„Vzkříšení? Opravdu?“ vydechl Zach, udivený její houževnatostí. „Já za šest týdnů odjízďím do naší redakce v L. A. Šest týdnů skutečně není dost dlouhá doba na to, abych se pouštěl do něčeho cenného nebo velkolepého. Máme akorát těch šest týdnů.“

„Právě jste řekl, že šest týdnů není dostatečně dlouho.“

„Ale víc vám nemůžu dát. Udělejte to za šest týdnů a šup s tím do tisku. Když ne...“

„Když ne, tak se vrať na ulici, holko z ulice, jo?“

Zach na ni ohromeně zíral.

„John-Paul Bonner je nejupovídanější člověk v celé nakladatelské branži, pane Eastone. Řekl mi, co si o mně myslíte. A taky mi řekl, že podle vás to nedám.“